

ZERZA BÉLA ZOLTÁN

Az Eredő ember

Ijjas Tamásnak

Az Eredő ember keresi magában a helyét,
szeretne megállapodni valamiben.
Túl a Nátha-folyón és a Himlő-hegyen,
önmagát keresi magában az Eredő ember.

Fejéből kirepül egy *véletlen-galamb*,
elképzelt rokonok felé száll.
Mintha agyam helyén volna a szíve,
keresi magát bennem az Eredő ember.

Ideje volna menteni valamit a múltból,
befejezni végre egy befejezetlen szívet.
Keresem magamat az Eredő emberben,
hogy *vén vénájában* én lehessenek a vér.

Befejezhető halott

Legyen a hajnal tökéletes,
sérülés nélküli táj.
Mint egy öngyilkos kör,
hogya bezárul
a részekből
valami összeáll.

Bejut a szívbe a vérágakon,
lüktető-elhaló eredője.
Vibrál, szétáramlik és átalakul,
mint a kristály úgy mutatkozik meg.

A halott így lesz befejezve,
akár egy régóta íródó mese.
Mégfújom pokoli trombitámat,
és amit érzek, kap majd
egy működő nevet.

Befejezetlen szív

Nevet és szívet adtam a halottnak.
Ahonnan elindultam, oda visszavezetnek
a nyomok.
Álmomban színes kockákból
próbáltalak kirakni.

Majd a gyomromban voltál,
mint valami anyagtalan.

Kiradíroztad a szívem helyére
rakott kavicsokat,
és az Eredő ember hazajutott.

máshova megy

aztán kifordul valami
ajtón és onnantól
máshova megy

máshova megy
miután kifordul

ezt állítom vagy
inkább csak
remélem

és talán ő is azt reméli
hogy én remélem

hogy kifordul valami
ajtón és onnantól
máshova megy

máshova megy
miután kifordul

aztán ki tudja
hány percet
fog még gyalogolni

és ki tudja hány
perc lesz amíg odaér

az aki kifordul valami
ajtón és onnantól
máshova megy

máshova megy
miután kifordul

merthogy kifordul
magából az kurvaszent

aztán ki tudja hány
percet fog még
gyalogolni